

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conte de 16 números.

RETGIDÓS NOUS.

Si es veritat que es pòbles tenen es govèrn que se merexen, hem de confessà que Palma té s' Ajuntament que se mereix. Y entenem per *Palma* totes ses persones d' un pòch d' enteniment y que conexen sa gravetat des mal que, ja ha un grapat d' anys, roega es nòstro municipi.

Que en temps de capbuidades y trifolques ets hòmos de ca-séua y de cervell cumplit sien retuts y dominats per quatre gats y un hòy, no mos estranya, perque ja se sab que en remanà qualsevol such, es baxos van demunt; però que en temps de pau y calma xitxa es ciutadans granats, de pès, de conciència y de prestigi, hajin de comportá que s' administració del bé comú estiga en mans de gent desmañotada, y de jovensans novicis y lleugés, es un espectacle que faria riure, si no mos costàs de sa butxaca.

Nòstros que may per may hem presa part en cap casta d' eleccions, perque avorrim ses farses, nòstros que no tenim cap assunto d' interés pròpi que s' haja de resòldre dins La Sala; nòstros que no mos humiliam devant ets ídols fets de llòt daurat per enlluerná es manxayres de ses polítiques locals; desde L' IGNORANCIA, creym un dever nòstro fé quatre advertències a n' ets ignorants de bona fè, y per axò, encara que de mala gana, avuy mos atrevim a escriure sobre eleccions municipals. Que badin ses oreyes es qui 'n ténen.

No contarem s' historia de s' horrorós dèute de *sèlcents mil duros* que pesa com un puig de plom demunt es nòstro malanat y fluix Ajuntament; ja no es hora de mirá en derrera per paumetjá es clòts ahont mos hem rompuda l' òssa: des temps qu' ha de vení hem de tení ànsia, pues per pòchs instants que mos torbem a prende es bòn camí, ja som a dins s' avench.

Ara seria còsa qu' ets electós de Palma, amb un fanal encès, de bell de dia,

axí com feya un filosòf de Grècia, cercassin ets hòmos qu' heu son, no sòls per sa figura sino per s' honradés y p' es séu sebre, per sa rectitut y bòn fama, per sa posició independent y p' es séu patriotisme.

Ja sabem que son mals de trobá, perque en romanen pòchs y viuen amagats; ja conexem que es ferlos un flach servici trèurerlos a ròtlo y durlos dalt La Sala, que s' esbuka; però s' únich recurs per salvamos es que se sacrificuin uns quants ciutadans d' aquells que Déu ha fet *més hòmos* qu' ets altres.

Axò que dins ses cassoles y conciliábuls des partits refusos sense crèdit, s' hajin de pastá y fèine es nòus Retgidós, sense contá amb so vertadé *pòble* més que per parodiá lo que se diu *es séu sufragi*, es un des mals més trists qu' atacan y mancaban sa nòstra miserable vida social.

¿Ahont son es propietaris econòmichs, ets industrials infatigables, es professors científichs y lletruts, es conradós honrats, es comerciants de bona fè y es menestrals inteligents y de còr nòble; ahont son durant es dies que se tracta d' elegí es prohòms per administrá es séus interessos? ¿Per ventura no tòca a cada qual una bòn part de ses contribucions que mos aclucan? Si sotjan ó si dòrmen mentres que intrigan y se senipenteljan es qui p' es séus fins especials se penjan sa medalla; ¿quin dret tendrán despues per quexarse des rumbo que prendá sa nau des municipi?

Si veym y comportam, enconcantmos d' espalles, que se constituescan y proclamín pares de la pátria aquells fiys de familia de costums duptoses; administradós de s' hacienda de tothòm, aquells qu' han fús sa séua; fiadós des nòstros interessos, aquells que sòls no tenen ahont caure mòrts; tutós des pòble, es qui han mesté per ells un polítxó gruxat; caps y governants de xexanta mil ànimes, es més curts de tey y de gambals. ¿Qui tindrà sa culpa des séus desacèrts y sa responsabilitat de sa afrontosa bancarròta que mos aménassa?

Si per dissòrt, no mos trobassim a un temps en que es sentit comú va es-

cás, y s' egoisme impera, y sa dignitat ja no s' estila; ni ets electós retrèts se ferian còmplices de lo que succeheix a dins sa Casa de la Ciutat, ni es Retgidós que per insuficiència ó per desidia ó per altres motius més criminals, dexan de cumplí es devers que s' imposaren, acceptant es càrrech, se bolcarian tant a ses cadires vellutades d' aquell Consistòri. Y entenguemmos: rès tenim que dí, si los miram de un en un, personalment, des personatges que fins avuy en dia han fet de Retgidós; però, lo cert es, y ses actes parlan, que tots units han dat per suma de sa capacitat, cèros y més cèros a l' esquerra.

Y bé: ¡qualcú heu ha d' essè! dirán ets afectats de defensá causes perdudes. Sí: qualcú heu ha d' essè; però no aquells que se destexinan per a serhó; si no es qui en defujen; pues s' esperiència ha demostrat que val més que sa virtut des voluntaris, sa d' ets obligats.

¿Qué succehirá a ses pròximes eleccions? Pòch més ó manco, lo de sempre; ha estona qu' hem perdut ses esperances. Per paga no se tracta de fé un barco nòu, sino de posá mitx costellam a un que s' ha afonat molt lluny des pòrt. Y no es axò lo qu' hem de menesté.

Si nòstros fessim part de sa tripulació qu' ha romasa aferrada a ses baules de La Sala, aprofitariam tan bon' hora per fé llòch a n' es nòus jurats. ¿Qui es que no té mèdis per posá en cap séu un' acció des Gas?

Si nòstros poguessim obligá a tots ets electós de cara y uys a doná es séu vòt amb plè conexement y en conciència, suposant possibles unes eleccions en vertadera llibertat y bòn fè, los hi obligariam sense dispensarne un.

Si nòstros coneguessim es qui han de vellá es mòrt que jau vehinat de Cort, los diriam: « ¡Coratge y a enterrarlo anam! ¿Quina cantitat dèu s' Ajuntament des manileus fets per gastos des còlera y de sa febre *amarilla*? Sia sa que sia, que la pach es pòble per mèdi d' un repartiment equitatiu.

¿Que supòsa es dèute que de l'añ 68 ensá, per falta de bones administracions, ha anat cresquent fins à una cifra tan escandalosa? Sia lo que sia, que 'l paguin subsidiariament, à prorata y segons lley tots es qui, desde aquella fetxa ensá, han estat Alcaldes, Tinents y Retgidós. Axò es lo just, y lo que correspon, y fòra respèctes humans, ni contemplacions, ni més allargá sa processó.»

¡Que badin ses oreyes es Retgidós nòus! Aquells de vòltros qu'amb nòble voluntat y faèlment cumplesca es grans devers qu'es municipi li impòsa, será proclamat benefactó des pòble y merexedó d'etern agraphiment y glòria. Aquell de vòltros que farà es traydó, ó que se untará es dits amb sa miqueta d'òli que manetjará per dins La Sala, ó que sòls tindrà esment à aconhortá ets amichs que l'elegiren, ó que no tindrà pròves llampants per desferse des càrrechs en dia que n'hi fassin,..... será considerat butxí des pòble, indigne d'habitá entre gent que estima s'honra: será cubèrt d'infamia!.....

Sense volè, hem prèns sa volada massa amunt. Ja mos olvidavem de que som à Mallorca, sa tèrra predilecta des cranchs y ses tórtugues, de ses carabasses y d'ets indiòts, de ses ensaymades y buñòls.....

¡Déu vulga que no hajim d'añorá es Retgidós passats, y que puguem aplaudí es comportament des nòus!

NOLTROS.

SONETOS FILOLOGICS.

XIII.

VEYESCA.

Ja no vuy sèbre es prèu si s'alt ò baix: coronas de lloré no m' donan greix, y podria amb sas meuas fern' un feix que no 'l duria à plassa cap bastaix.

D'estojadas en tènch dins un calaix, per cuand feym escabètxo d' un bon peix, tan foscas de coló com es d' un teix, tan llisas com un cércol fet de faix.

Ja no m' recorda's nòm de qui las tix, amb ses Mussas esquiñu no las amoix, y cuand ellas s' en vénen las arruix.

Ni coneix més Apolo qu' un de guix, y en es llòch d' es cervell ey tènch un toix que casi deu tení mitx pam de guix.

XIV.

VEYURA.

Ni plers ni festas m' umplen es gavaig, à ses glòrias del mon no las festeig, qu' es tot un pòch de fum ben cla eu veig, y de paya ò d' encens no n' en empaig.

Es Desembre té neus si flors té's Maig, avuy bufa's guergal, demá's llebeig, ¿qué m' impòrta amb sos aïis que ja maneig qu' en Jòrdi sia batle ò sia saig?

Un cabey blanch per dia es temps m' afitg, y si bé's vé qu' això no dona gòig, tampòch puch di qu' en sènta gran enuig.

Però mentras per molts fa un sòl que fritg, darrera aquell nigul vermey y ròig es sòl qu' en dava llum de pressa fuig.

XV.

EN JUAN Y SA DONA.

Perque dos duros té dins sa butxèca Y s'afica per tot com una pua, Perqu' es pòbre marit sanch y aygo sua, Tan inflada la veis y tan rebèca.

Pobre Juan! ja agafá bona hipotèca Casantse amb una dòna que ja s' rua! Si qualche pich li reña, ella s'afua, Y d' un revés li esclafa mitja bèca.

Ella ses claus manetja de s'arquilla Y à sa boca may té paraula dolsa; Que don gracies à Déu si no l' atupa.

Per axò, quant ensuma que perilla D' haveri tempestad, en Juan s' espolsa Y d' es gran gust que passa es dits sa xupa.

A.

SA LLEBRA Y S'ERISSÓ.

(DES GERMANS GRIMM.)

Aquesta rondaya, atlòts, vos parexerà tal vòlta qu' es mentida; però amb tot y amb axò, es vera y ben revera. Jò l' he apresada de mon avi, y ell, sempre que la m' contava, no's descuydava d'afegí:

—Tench per mí que aquesta rondaya es còsa succehida y verdadera, perque si no 'u fos, ningú la contaria.

Vat aquí sa rondaya tal com va succehí.

Era un bell dematí d'estiu, en temps de mèsse de segá, justament quant es blat mòro'está espigat. Es sòl resplendia en el cel, s'orajòl de matinada feya onetjá es blats, cantavan ses sòtleres volant, ses beyes remoretjavan per dins es sementés; sa gent anava à missa amb so vestit nou des diumenges, y tothòm estava alegre y delitós. Y el compare Erissó per lo mateix.

El compare Erissó estava demunt es portal de ca-séua, mans plegades, mirava quin temps feya y cantava una cansoneta, ni més ni pús qu'axí com la sòl cantá un erissó en bon diumenge dematí.

Mentres cantussava d'aquesta manera, à mitja veu, li va passá p'es cap, bé es vé qu' amb molt d'atreuiment, mentres sa dòna rentava y vestia es seus infantons, d'aná à fé quatre passes y un revòlt p'es comellá, y aná à veure es nabs si tornavan gròssos. Es nabs eran ran de ca-séua, y ell tenia per costum de menjarne amb sa familia y cuirlos com si fossen seus.

Dit y fet.

El compare Erissó vá rodá sa clau de sa porta y ja va essè partit. Encara no era dues passes enfòra de ca-séua, y

justament quant passava per devant un romagué que hi havia velinat des camp ahont s'hi feyan es nabs, se topá amb sa comare Llebra, qu'havia surtida amb tal intenció, per aná à veure que feyan ses séues còls.

Encara s'Erissó no hagué afinada sa Llebra, com va pensá totduna fernhi una de ses séues, y la va escometre amb molta cortesia.

Però sa Llebra, que feya molt d'entornada y vanitosa, no li va torná sa escomesa, sino que li va dí, amb ayre-afisconadó:

—¿Quin señal que corres y vas p'es camp en tan bon dematí.

—Vatx à fé una vòlta,—diu s'Erissó.

—¿A fé una vòlta?—diu sa Llebra, riu que te riu;—com que sia de parè que per fé axò haurias de baratá de cames.

Aquesta respòsta no li va caure bé à s'Erissó; res nat del mon el treya tant des solch com es retreureli ses cames, perque les tenia tortes de naxament.

Diu à sa Llebra:

—¿Tú t' deus fé contes que ses téues cames valen més que ses méues?

Diu:—¡Ja's de rahó!

Diu:—Axò está per veure. Pòs missions que si mos provam à corre, jò corr' més que tú.

Diu sa Llebra:

—¿Amb ses téues cames tortes? Tú 'u dius per riure y vas de verbes: però si n'ets, missions van. ¿Qu'es que posam?

Diu:—Un escutet d'or y una botella d'aygordent.

—Feta está sa barrina, diu sa Llebra; toca, toca, y ja porein essè partits ara mateix.

Diu s'Erissó:

—Daxo, daxo, que ningú mos empeny, jò encare estich dejú, y m'en vatx à caméua à pegá una bossinada. Dins mitja horeta torn'essè aquí.

Sa Llebra hey vengué à bé, y s'Erissó va essè partit. P'es camí anava diguentse à ell mateix:

—Sa comare Llebra confia en ses séues cames llargues, però jò li tènch de fé sa garceta. Ella vòl fé molt de Pere Mateu, però es curta de gambals y farà bò pagá la festa.

Quant arribá à ca-séua, digué à sa séua dòna:

—¡Comare Erissona, vestexte depressa, qu'has de vení à n'es camp amb jò!

Diu sa dòna:—¿Qu'es estat, qu'hey ha res de nou?

Diu:—He posat à sa Llebra de missions un escutet d'or y una botella de aygordent, que jò li gòs à corre, y tú també n'has d'essè.

—¡Però, homo de Déu!—diu sa Erissona alsant es cap,—¿que t'has begut es señy? ¿Com pretens gosarli à corre à sa Llebra?

Diu:—Calla, dexa fé's qui sab, y no't mescles en lo que no t'importa. May t'has de aficá en sos negòcis d'ets hòmos. Fé via, vestit y anem amb jò.

¿Qu'havia de fé sa dòna de s' Erissó? havia d'obehí, de grat ó per fòrsa.

Quant surtian plegats, diu s' Erissó à sa séua dòna:

—Pòsa esment à lo qu'are't comanaré. Hem de corre dins aquex goret que veus aquí. Sa Llebra correrà per dins un solch y nòltros dos per dins s'altre: prendem es sús d'allà bax. Tú no has de fé més qu'está amagada dins es solch, y còm arribará sa Llebra pròp de tú, treurás es cap, cridant: ¡Ja som aquí!

Diu:—Bòno.

Encare no acabava de dí axò, arribaren à n'es lloch assenalat. S' Erissó digué à sa séua dòna s'endret ahont s'havia de posá, y ell s'en aná goret amunt. Quant arribá à s'altre cap, va trobá sa Llebra, que li diu:

—Ala, si hem de corre.

—Vaja avant,—diu s' Erissó.

—Ydò comensem.

Y un y altre se posaren cadascun en es seu solch.

Diu sa Llebra:

—¡A la una, à les dues, à les tres, sús!

Y ja va essè partida còm un trabulí, botant cada bot una cana. S' Erissó corregué dues passes darrera ella, y llavò s'ajupí à dins es solch y no's va mòure.

Quant sa Llebra arribava, à llongos à s'altre cap, sa dona de s' Erissó li cridá:

—¡Ja som aquí!

Sa Llebra s'en feya creus, y romanqué astorada; feya contes sentí es matex Erissó, perque sa dona era just igual d'es seu marit.

Sa Llebra va pensá;—Aquí 'l dimoni hey balla.

Y afegí, diu:—Tornem corre un altre pich.

Y ja va torná essè partida còm un trabulí, botant cada bot una cana, amb ses oreyes demunt s'esquena. Sa dòna de s' Erissó no's mogué des seu lloch, y quant sa Llebra arribá à s'altre cap des goret, li crida s' Erissó:

—¡Ja som aquí!

Furiós sa Llebra, diu:

—¡Tornemhi, tornem comensá un altre pich!

Diu:—¡Ja's de rahó! poreu corre tant còm vòdrás.

Sa Llebra corregué d'aquesta manera setanta tres vegades seguides, y s' Erissó agontá ses messions fins à la fi. Cada pich que sa Llebra arribava à un cap ó s'altre des goret, s' Erissó ó sa séua dòna cridaven sempre:—¡Ja som aquí!

A sa qui feya setanta quatre, sa Llebra no va poré pus. Redolá esbaltida p'en terra en mitx des goret, comensá à fé sanch per tot, y su allá matex va badayá. S' Erissó agafá s'escutet d'or y s'aygordent qu'havia guaňat, cridá à sa dòna que surtis des solch, y s'en anaren contents y alegres à casseva. Y si no son morts, encare son vius.

Sa moral qu'inclou aquexa rondaya es més important que no vos pensau. En primé lloch, ningú s'ha d'afisconá des més petit, en que sia y tot un Erissó; y segonament, si vos casau, es bò que trieu dòna des vòstro estament, y que vos assemblí en tot y per tot. Si sou Erissó, teniu esment que sa vòstra dòna sia Erissona; y axí en tot lo demés.

M. O.

ES MONUMENT DES MERCAT.

Plè de rues es betcòll,
Entra à Palma un forasté;
Per veure lo bò que té
Pega estirades de coll.
Passa sa pòrta des Mòll,
Travessa es Borní admirat,
Y quant arriba al Mercat
Y veu cèrta arquitectura,
Plè de sorpresa s'atura
Y esclama tot estorat:

—«¿Qu'es axò qu'estich mirant,
En mitx des Mercat fent nòsa?
Pareix tomba sense llòsa,
Capelleta sense sant;
Caseta sense habitant,
Cubeta sense perfum,
Xemenya sense fum,
Fònt ò pou sense humitat,
Garita sense soldat,
Ò llentèrna sense llum.»

Un pagés qu'es de passada
El sent, y totduna riu;
S'hi arramba:—«Señó, (li diu.)
¿Que té sa boca badada?
¿D'un òbra tan acabada
S'objecte no pòt trobá?
¿Còm no sab endeviná
La fi d'aquesta òbra bella?
¿No veu qu'axò es sa femella
D'aquell masele qu'está allá?»

P.

SA COMPAÑIA CATALANA.

De dissapte passat ensá, torna está ubèrt es Teatro-Circo de s'Hort del Rey, y hey dona funcions de comèdia sa compaña catalana que dirigeix En Lleó Fontova.

Ja sabeu qui dich: aquella compaña que en s'hivèrn sòl funcioná en es Teatro Romea de Barcelona; que estrena casi totes ses millós comedies y dramas que en catalá s'escriuen, y que se compòn d'un floret de bons actors que saben lo qu'es trabayá conforme.

Aquesta es sa compaña qu'are tenim aquí. ¿No l'heu vista funcioná? Ydò, anauhi qualsevòl vespre à véurela, y no vos ne pediréu.

Còp de bossa no mata. Mitja pesseta

vos costará si anau à sa *grada*; però vos aconsey que n'avorrigueu altra mitja y compreu també, ademés de s'entrada, una *lluneta* de ses primeres files, perque de lluní no'u senten bé. Es Circo té males condicions d'axò que diuen *acústiques*, (no sé si heu he dit bé;) y ses veus se pèrden molt.

Segons es vòstro gust, heu de triá es dia. Si vos agrada una funció sèria, anauhi quant fassen *Lo Ferrer de Tall*, ò *Las Joyas de la Roser*, ò *La Creu de la Masia*. Si voleu fé un panxó de riure, però d'aquells, anauhi à veure *Cofis y Mofis* ò *L'Angel de la Guarda*; y si vos agrada un pòch de tot, no hi fassau falta es dia qu'anunciarán *La Dida*.

Ja m'en tornaréu respòsta, y me direu si En Fontova es ò no un des primés actors d'Espanya; si n'hi ha molts que guaňin à n'En Soler per presentá *tipos* perfects; si heu vists molts de galans joves còm en Goula y en Fuentes; si ses *dames* joves y veyes saben fé es seus papés conforme's requereix; y amb una paraula, si aquesta compaña es ò no es una de ses millós y més dignes d'essè aplaudides, entre tantes còm s'en passetjan.

Més envant, si Déu vòl, en tornarém parlá.

PERE MATEU.

XEREMIADES.

Dimars à vespre hey hagué en es Seminari sa gran festa que hey solen fé cada any, en acabá es mes de Maria.

Es pati estava tot il·luminat à la *veneciana*, tot ple de fanalets y amb transparents que feyan molt bon cop de vista.

De tot hey hagué: *coros* que cantaren es seminaristes, gran festa à sa capella, y fins y tot rodells y couets qu'entreguèren la gent qu'hey acudí. Com era natural, ses dones s'haguèren de contentá en sentí es trons y els esclafits de part defora.

* *

Sèt *concejals*, ¡sèt! celebraren sessió un dia d'aquests passats; y entre altres coses acordaren rebaxá se paga à n'es municipals, llevantlos d'es sou que ténen, 3 duros cada més.

Ja hey degué havè municipal un poch curt de gèni que, quant heu va sebre, se degué girá per tot lo redó, à veure si cap retgido el sentia, y llavò fent potadetes y cruxint ses dents, degué esclamá:

¡Sèt eran qui l'agontavan!...

Justament are, à sa derrera edat, es quant es nostro benaventurat Ajuntament s'es donat à fé economies.

Antes, ántes!... Lo qu'es are, ja no ley paga: val més que heu déxi fé p'es qui vendrán.

* *

Pareix qu' are se tracta de bon de ve-
res d' acabá ses obres de la Sèu. Se
anuncian subastes amb aquest objecte.

Ja comensava à essé hora. A n' axò li
hauriem pogut aplicá un adagi, éstra-
fello un poch: «Ses obres de devant Pa-
lacio van despacio.»

Esperam veurerne la fi.

**

Diuen qu' es una *delícia*, d' uns
quants dies à n' aquesta part, anà à
passá una estona à s' ex-café de les *De-
licies*. Hey ha un forasté que ven una
partida de coses à l' encant; y entre y
entre, amolla discursos *deliciosos* contra
es periodistes, desjectanlos y diguentlos
mil impropèris.

Y tot axò, no sabem perquè succeyex
à la vista d' uns quants individus de sa
policia que, asseguts allà amb *deliciosa*
quietud, *deliciosament* s' ho escoltan.

Confiam que à l' hora d' are ja s' hi
haurá posat remey á tan *deliciosíssim*
espectacle.

**

Sa font d' es carré de la Pau está es-
peñada.

Sa font de sa Costa de San Domingo
no ratja ni una gota.

Sa font d' es carré de la Marina fa
molts de dies qu' està axuta.

Sa font de sa plassa de Sant Nicolauet
se mor de sed.

Sa font de paciència qu' ha de tení es
vesindari de Palma ja vésa per dedalt.

**

En tota aquesta setmanè qu' acabam,
no hem sentit dí res de cap lladre que
per dins Ciutat n' haja feta qualcuna de
ses séues.

La veritat: pareix mentida.

**

Encara hey hagué fadrines xeubes que
dijous passat s' en anaren amb un mo-
xet, enremellat dins una canastra à sa
processó de la Sèu.

Tot d' una que es Reglament de sa
Sociedad de L' IGNORANCIA don entrada
à ses señores, los expedirem es títol cor-
responent; segons ja s' acostuma à ses
universitats de fóra Mallorca.

**

Estam en ses mateixes: suposat que à
Palma no hey mancan ignorants y que,
segons diu es corresponsal de *L' Ancora*,
à Felanitx serem ben rebuts; à Felanitx
anam; tot d' una que hajim acabat d' en-
llestí feynes per aquí.

COVERBOS.

Contan qu' hey hagué un Batle qui,
fört y, no't mògues, volia guañá unes

eleccions municipals. En es pòble se
mogué una saragata de trenta mil dian-
tres, y es Secretari, qui no les tenia to-
tes segures, doná part à n' es Governá-
dó, de lo que passava. Aquest li contes-
tà qu' hey enviaría un *piquete* de cava-
lleria per aquietá la còsa; y es Batle, lo
primé que pensá va essé, que à sa plas-
sa no hey havia cap anella ni estaca per
fermá es cavalls. ¡Que fa ell! fa clavá
coranta ó cincuenta bañes pe' ses parets;
y quant es picapedrés acabavan sa tas-
ca, s' entrega sa cavalleria. Es Batle tot
satisfet s' acòsta à n' es Comandant y li
entima aquesta:

—¿Còm li agradan, señó, aquestes
estaques?

—Bé, molt bé.

—Ydò, ha de sebre que tot axò (apun-
tant à ses bañes) es sortit d' aquí, (po-
santse es dit en es front.)

—Bòn cap té vosté.

—¡Ah, sí señó! Per axò vuy essé
Batle.

**

Hey hagué una pubila rica que se
enamorá d' un jove molt pòbre; però en
canvi era guapo y bòn atlòt.

Se casaren, y ell no dugué de ca-séua
més qu' una caxa amb un pòch de ròba.

Un dia ella s' alsá à majós y li re-
cordá qu' era sa señora de tot. Y que fa
ell? s' assèu demunt sa caxa y li digué:

—Margalida, crida tant còm voldrás;
però no tractis d' enjegarme, perque jò
sèch dins ca-méua.

Cada vegada qu' ella s' enfadava, s' en
anava ell a seure demunt sa caxa y na
Margalida llavò se posava à riure; fins
que à la fi conegué qu' es sèu espòs era
més prudent qu' ella y aprofitá sa lliissó
qu' ell li donava.

**

Y ja que de pubiles parlam, n' hi ha-
gué un' altra qui també se casá amb un
jove pòbre; però que tenia mostatxos.
Ella, *vèlis nolis*, sempre volia tení rahó,
volia comandá y deya que li tocava dú
es calsons perque havia pagat sa tela y
es cosí. No vulgueu sebre es martiri
que feya patí à n' aquell bòn homo. Un
dia ell acabá sa paciència y à les males
li va fé entendre qu' es calsons no li es-
tavan bé, perque encara qu' hagués pa-
gat sa tela y es cosí, no eran fets per
ella.

No res; amb algunes emplastes y un
pòch de bàlsam tot quedá plá.

Qui potest capere, capiat.

**

Un señó nòble y molt rich va fé tes-
tament, y dexava llegats à tots es pa-
rents, criats y amichs, fóra à n' es sèu
apoderat, que no li dexava res.

—A n' es méu apoderat, (deya en es
testament,) no li deix res, perque ja fá
vint anys que l' tench à mon servici.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Quatre claus tancan dues portes,
una portassa y un calaix.*

SEMBLANSES.—1. *En que es-cup.*
2. *En que hey ha truy.*
3. *En que canta en sa nit.*
4. *En que té bañes.*

TRIÀNGUL.—*Carta-Carl-Car-Ca-C.*

PROBLEMA.—*Un ó y s' altre 2.*

ENDEVINAYA.—*Una porrasa.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—A. C. I. T. y *Un Sabatè en dilluns.*

Vuy:—*Macarroni, Un Batzòl, Pere Pexet y
Lau Tibieriste.*

Quatre:—*Un Indiotè, Un Catòlich, Vauma Po-
ma y Dos Tranquills.*

Y una no més:—*Un Llenterné.*

GEROGLIFICH.

1 + 3 enc §

A España N

OSG EEE IX

UN LLENTERNÉ.

SEMBLANSES.

1. *¿En que s' assembla un cireré à un sobre de
carta?*

2. *¿Y una nespla à un rey de espasa?*

3. *¿Y L' IGNORANCIA à un hortolá?*

P. PEXET.

QUADRAT DE PARAULES.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Omplí aquests pichs amb lletres que per llarch
y de través digan: sa 1.ª retxa, lo que té un
abre; sa 2.ª, un llinatge; sa 3.ª, un personatge
antich, y sa 4.ª, una planta.

K. D. T.

PROBLEMA.

Un pare en sò testament dèxa tot quant té à
n' es sèus fiys, d' aquesta manera: A n' es fiy
majó li dèxa 100 ₧ y es deume de lo que ro-
man; à n' es segon, 200 ₧ y es deume de lo
que roman; à n' es terec, 300 ₧ y es deume de
lo que roman; y axí seguint de sa matèxa ma-
nera, aumentant à cada un 100 ₧ fins arribá à
n' es derré fiy. Còm es cas s' es aclarit, resulta
que dèxa à cada fiy una cantitat igual. ¿Quin
capital té es pare, quants de fiys té, y qué los
toca à cadascun?

UN MÚSICH.

ENDEVINAYA.

Tench sa boca des menjá
Que no me serveix per beure
Y es dies que no'm deix veure
Sempre me fan dejuná.
Som més lliquera qu' un cá
Y pés més de mil somades,
Y quant heu don à ses cames
Ningú me pòt agafá.

UN EMPLEAT.

(Ses solucions dissapte qui cé si som oius.)

5 JUNY DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.